

INTERVIEW

S DIOGENEM O SOUČASNÝCH FILOSOFECH A POMĚRECH NA JEJICH FAKULTĚ (I)

Ani nevím, kdy se před vchodem na fakultu objevil sud a kdy jsem poprvé zakopla o jeho chlupaté holé nohy trčící „ztohoven“. Všimla jsem si ale, že kolem něj naši kuřáci celý den bezostyšně postávají, klepou mu na hlavu popel a nedokučky zasypávají jeho obydlí. Říkala jsem si, že by ho vůbec neviděli? Asi ne v duchu, neboť hned nato zaduněla naléhavá odpověď filosofova...

Ne, oni mě skutečně nevidí. A zeptala-li by se proč, odpověď je nasnadě. Nemůžou, neboť jsou příliš zaslepeni sebou samými, že dokonce i svůj vlastní odraz v zrcadle mnohdy rozeznávají jen s obtížemi. Přílišná posedlost vlastními životy vede vždy k slepotě, a to vůči všem a všemu jinému. Pro příklad, má-li kuře nedostatek zobu, netrápí jej ani, že liška hladově pohled svůj na něj upírá. Ovšem nejsou ještě tak staří, proto nemohou být ideální, a chtějí, aby se chovali a jednali jako Vědec či Filosof, by bylo bláhové.

Jak se žije filosofům?

Dnes snad až přespříliš dobře. Filosofovi nemá jít o plný pupek, a přesto tolik z nich jej na první místo před ostatní věci staví. Chléb svůj denní by nejraději z obou stran mazali a já se ptám, kdeže zmizelo to se psy bratrské dělení či drobné handrkování o jídlo, které vystačí jen tak tak pro přežití do dne následujícího, jež ale rozum od spokojeného nenažrancova dřímání chrání?

Navíc nesourodost veliká mezi nimi je. Jako by snad smyslem nebylo život svůj naplno prožít, skutečným člověkem se stát, mravnost svou budovat, tělo své vystavovat úskalím mnohým, aby nejen jeho odolnost vzrůstala, ale zejména myslí dostávalo se zadostiučinění při překážkách těch překonávání. Pořád jen o pravdě mluví, vše jako skutečně dané přednášejí, a přitom tak hůl svou poutnickou ztrácejí a do klidných přístavů spějí, které však již dávno zaneseny jsou a mokrady se staly...

Je vskutku nutné, aby ten o tom, co bylo, jediné vyprávěl, a jiný zase zcela nepoučen věcmi minulými způsob své mluvy nadměru piloval, onen jen stinná zákoutí své duše zkoumati hleděl? A další a další... Ohled na celek jim chybí, aby smyslu v jejich činění bylo a nejen zbytečného hnidopišství. Takto se ideální vědec rozhodně chovati nemůže a nemá.

Jakou cestu by měli volit?

Příliš kostí psovi smrt přinese. Je tedy třeba dát jim jen tolik, aby soustavným nadmutím netrpěli. A že někteří vskutku již od pohledu trpí.

Znáte odpověď na základní otázku života, vesmíru a vůbec?

Ano. A je překvapivě jednoduchá.

Potom se budete ptátce, jak si stojí naše FF, smát...

Sebejistou se býti zdá i jako by pevně stála, ale jak všichni dobře víme, co se zdá, je sen a ty zpravidla přicházejí ve spaní.

Co by jí prospělo?

Všiml jsem si, že jí chybí nějaký ten dlouhodobý záměr, abychom konečně mohli naplnit vizi ideálního Vědce. Tak tedy, o ubrání kostí jsem už mluvil, to je základ. Zdá se ale, že mnozí z těch filosofů, vědců z profese nechtějí žít život odevzdaný pouze vědění, navíc potomků sobě udělali, ve stav manželský se vlákati nechali a i jiným hloupostem nízkého života se oddávají. Tak to tedy ne!

Po fázi odebrání kostí musí následovat fáze rozdělení sudů, což ve třetí fázi povede k ukončení dlení v příliš klidném přístavu, ve fázi čtvrté k sestěhování skutečných filosofů na dvůr školy a v páté ke zrodu ideálního Vědce, který bude zcela své práci odevzdán, protože už mu nezbyde nic, čím by rozptylován býti mohl.

Pravému poznání zasvětime dvůr, čímž vypudíme všechny motoristy a všechny tři cyklisty a necháme vzniknout tzv. Zónu dokonalosti: v sektoru, kde jsou dnes uskladněny popelnice, budou zbudovány latríny; i proto, že již zde dnes někteří progresivní občané svou potřebu vykonávat ráčí (snad v předtuše budoucího); v diagonálně protilehlém rohu vznikne rybníček, jehož výnos „doucejme“ bohda potěší a povzbudí existenciálními otázkami týranou duši filosofovu; na dosah sudů bude zřízena roztomilá malá agora, kde přednášet o skutečném životě se bude; konečně sektor za menzou, který nejčastěji bývá sluncem zalitý, bude přirozeně, tj. bez ladu a skladu, vyplněn oněmi sudy.

Jsem dále toho názoru, že výtah jen změkčilost u lidí vzbuzuje (Stejně jako schody. Co špatného je na splanu?). S tím souvisí, že administrativu by si pedagogové vykonávali sami měli, mj. proto by nezatežovali nebes se dotýkající byrokratické zařízení, jež teprve v té chvíli bude se moci nerušeně rozvíjet, k dokonalosti směřovat a pedagogům další božská vnuknutí předkládat, při jejichž překonávání ještě lepšími lidmi se stávají.

A mnohá další vylepšení přijdou. Leč nepředbíhejme a nedělejme z tohoto milého povídání kampaň za mé zvolení. Věřu, že mi to netřeba. Víím dobře od svých kuřáků, že spoustou nadšených podporovatelů následován budu.

V té chvíli slunko zašlo a zpovídáný mžikem zatahl nohy. Dříve než usnul, přislíbil pokračování hovoru, v němž definitivně ohlásí či popře děkanskou kandidaturu. Máme se věru nač těšit.

Rozhovor se solárníkem vedla Múza

VOLIÉRA

POTENTÁT VS. HOVÍNKO

(scéna z prostředí
nezávislého soudu)

odporovala a zapsala Múza

ženský hlas z reproduktoru (obřadně):
Vyhlášení rozsudku ve věci Potentát vs. Hovínko.

mužský hlas z reproduktoru (hravě):
Hovínko je na chodbě sám, vstupuje dovnitř a ke svému údivu se ocitá ve staré školní třídě. Za katedrou sedí učitelka, stejně mladá a usměvavá jako kdysi. Nad katedrou visí obraz ředitele – oči jsou vystřižené, takže prosvítá tmavý podklad. Hovínko zdráhavě usedá do lavice, skoro se tam nevejde. Zaváhá, ale nakonec položí ruce před sebe a neschová je za záda. Učitelce to neunikne a pokárá ho pohledem.

učitelka: Jestlipak víš, proč tady jsi?

Hovínko:
Ano, stěžoval jsem si na ředitelovo chování.

učitelka:
A to ses ani na chvíli nezastyděl?

Hovínko:
Paní učitelko...

učitelka (káravě):
Soudružko učitelko...

Hovínko (klidně, ale důrazně):
Paní učitelko, ředitel porušil principy,

na kterých naše škola stojí. Bylo třeba se ozvat a upozornit na to ředitele i všechny ostatní. Lhát a ubližovat druhým se přeci nemá?

učitelka:
Jistěže nesmíš lhát, nesmíš si ale ani myslet, že můžeš soudruhu řediteli nakazovat, co smí a co ne. On je tady ředitel.

Hovínko (mlčí)

učitelka:
Soudruha ředitele to moc mrzelo. Chce pro naši školu to nejlepší a setká se s takovým nevděkem. Představ si, jak by bylo tobě.

Hovínko:
Ale o to tady přece...

učitelka (rázně):
Já se tě na nic neptám. (pak jako když máslo maže) Mám pro tebe radostnou novinu – soudruh ředitel se už na tebe nehněvá, všechno ti odpustí a chce na tu ošklivou pomluvu zapomenout...

Hovínko:
Když?

učitelka:
Stačí mu, když se omluvíš.

Hovínko (zmateně):
Soudružko...

učitelka:
No? Potlač svou pýchu a řekni, co je správné.

Hovínko (vyděšeně):

Nemohu přeci popřít pravdu?

učitelka:

Buď sám k sobě upřímný. Jsi si tou pravdou zcela jist?

Hovínko (mlčí)

učitelka (uspokojeně):

Tak vidíš!

Hovínko (po dlouhém váhání):

Omlouvám se.

učitelka (vesele):

Mně to neříkej.

Hovínko:

A komu?

učitelka (vesele):

Přece soudruhu řediteli. (ukáže k obrazu)

Hovínko

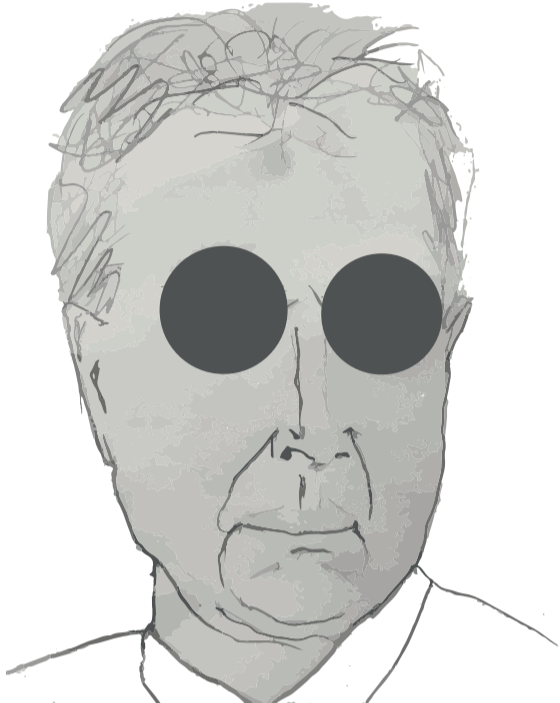
(s očima upřenýma do otvorů na obraze):

Soudruhu řediteli, omlouvám se, nechtěl jsem vás urazit a pošpinit dobré jméno školy i jejího vedení.

učitelka

(nakloní se k mikrofonu a sladce pronese):

Předhodíte ho lvům!

ROZHOVOR SE ZNÁMÝM OSTRAVSKÝM KONSPIRACNÍM TEORETIKEM

Vasil Vladimirovič Kagebakov

V listopadu jsem se v ostravské kavárně Elektra setkal s významným teoretikem konspirace, panem Vasilem Vladimirovičem Kagebakovem. Přinášíme vám krátký, mnohé odkrývající, ale ještě více naznačující rozhovor.

Pane Kagebakove, jaké je vaše životní krédo coby konspiračního teoretika?

(dlouho přemýšlí) Mé krédo zní: „Myslíte si, že za vaše problémy může někdo jiný? Máte pravdu!“

Zajímavé. Než se dostaneme ke konspiračním teoriím, rád bych se vás zeptal na vaše jméno. Zní poměrně exoticky.

Opak je pravdou. Jsem Čech či vlastně Slezan jak Brno. Tedy spíš jak Ostrava.

A co váš přízvuk?

Tady v Ostravě má každý člověk nějaký ten přízvuk.

Pojďme k vašemu životnímu krédu. Platí to i na společenské problémy?

Samozřejmě. Zkuste, molodec. Tedy vlastně – mládenče.

Tak dobře. Vysvětlete mi, proč tolik let po sametové revoluci nejsme na úrovni Západu? Proč máme horší zdravotnictví, platy, služby, školy apod.?

Jistě. Česká republika na tom opravdu není moc dobře. Nevzdělanci se může zdát, že za vším je zkorumpovanost místních politiků či nekompetentnost lidí na důležitých místech. Opak je ale pravdou.

Opravdu?

Jistě, za vším stojí Západ. Nejvíce NATO, USA – tedy Obama, Německo – tedy fašisté, Evropská unie – tedy homosexuálové.

Existují nějaké důkazy pro tuto tvzení? Západ je přece tvořen úspěšnými, demokratickými státy, které chrání naši svobodu a spolupráce s nimi znamená nemalou podporu hospodářství. Efekty eurodotací jsou patrné doslova na každém kroku.

Nebudu hovořit o koloniální politice, sestřelení ruského letadla nad Tureckem Spojenými státy, ani seslání Tunguzského meteoritu belgickými imperialisty. My konspirační teoretici se zaměřujeme na čísla a fakta a ta hovoří jasně.

Hořím nedočkavostí!

Napište si datum sametové revoluce a začněte sčítat:

17. 11. 1989 / 1 + 71 + 11 + 98 + 9 / 8 + 2 10 + 17 / 10 + 27 / 37 / 3 + 7 = 10 / 1 + 0 = 1

Co je tedy výsledkem?

Ta jednička znamená, že za tu ostudnou událost může jeden jediný konkrétní stát.

Za jakou událost?

Za tzv. Sametovou revoluci, kdy se z plně rozvinutého a hrdého Československa, které se výkonností ekonomiky a kvalitou života blížilo sovětskému Rusku, stala skomírající země v područí NATO a EU.

No a jaký stát za to může?

Napišme si tu rovnici ještě jednou a zakroužkujme tzv. konspirační čtverec.

1 + 71 + 11 + 98 + 9 / 8 + 2 10 + 17 / 10 + 27 / 37 / 3 + 7 = 10 / 1 + 0 = 1

Když si sečteme číslíčky 27 + 3 + 10 + 10, dostaneme číslo 50.

Co z toho vyplývá?

Který stát je složen z padesáti menších? USA!

Dokonalé přesvědčivé. Ale nemůže za současný všeobecný marasmus tak trochu i komunismus nebo ruská invaze?

Určitě ne. Podívejte se, v jaké prosperitě žijí ruští občané. Vy byste nechtěli takto žít?

Pravda.

A kromě toho, žádná invaze nebyla. V šedesátém osmém k vám – vlastně k nám nepřijely tanky, jak se oficiálně tvrdí, ale kombajny a traktory. Aby vám... nám pomohly se srpnovou sklizní obilí.

Vidíte, jak jsem špatně informovaný.

To jsou ty vaše sdělovací prostředky. Špatně informují. Za to může nízká koordinovanost sdělovacích prostředků s držiteli pravdy. Člověk vám pošle pár kombajnů a vy se hned čertíte.

Jak mohlo dojít k tak osudnému omylu?

To je zřejmé. Za to můžou Skull and bones.

Kdo?

V Americe existuje tajné uskupení, do něhož mohou vstoupit jenom studenti těch nejbohatších rodin. Příjímáčí rituály jsou velmi ponižující právě proto, aby mohli být tito lidé coby politici a právníci touto skupinou dobře ovladatelní a dělali, co ona chce.

Patří mezi ně i hodně prezidentů.

A jak víte, že právě oni stojí za tou mystifikací zemědělské pomoci?

Je to opět jednoduché. Musíme tentokrát pracovat s datem příjezdu kombajnů:

21. 8. 1968 / 3 + 8 10 + 14 / 11 + 24 / 35
Nuž a teď se podívejme blíže na čísla 14 a 24.

21. 8. 1968 / 3 + 8 10 + 14 / 11 + 24 / 35
Když sečteme 1 a 4, vznikne 5. Máme tedy čísla 5, 3 a 5.

No a teď si sečtete počet hlásek v názvu oné zločinecké organizace Skull and bones a máte následující čísla: 5 a 3 a 5.

Famózní. Jak jste na to přišel?

Roky výcviku.

Chtěl jste říci cviku, že? Takže za invazi může Skull and bones?

Ne, (popuzeně) žádná invaze nebyla. Skull and bones jen označili traktory za tanky. Aby tím poškodili Rusko.

Děkuji za podnětný rozhovor.

Dasvidania

RIVÁČE

TABULE II

Tato didaktická studie navazuje volně na předcházející díl uveřejněný v tomto prestižním časopise, který se jako jediný hodí pro uveřejňování podobných didaktických studií. Reagujeme zde také na volání Akreditační komise po kvalitním pedagogicko-didaktickém výzkumu na filozofických fakultách, které bereme za své a po prostudování veškerých dostupných kvalitních prací (vyzdvihneme zejména doc. Laníka) jsme se rozhodli v této studii zaměřit na využití tabule v moderní pedagogice.

Ač se zdá záměr této studie na první pohled patrný, je třeba mít na paměti, že z metodologického hlediska pedagogicko-didaktického výzkumu je nutné si předem stanovit detailní definice použitých pojmů, které budou následně aplikovány na školskou problematiku. Z důvodu omezeného prostoru článku si definujeme alespoň pojem klíčový – tabule.

Tato materiální didaktická pomůcka umístěná v každé třídě většinou slouží k instruktážnímu pedagogovu zápisu textu či nártu všelijakých grafů. Je většinou dřevěná, nabarvená na černo

a lze na ni psát, případně kreslit křídou. Její pojmenování je odvozeno od latinského slova tabula, tedy tabulka. To, že se stala pevnou součástí školního života a pedagogického úsilí, ba přímo jeho výmluvným symbolem, potvrzuje i známý pojem *tabula rasa*, metaforicky vystihující stav, ve kterém žáci třídu po proběhlých 45 minutách opouštějí, aniž by totiž byli takto stráveným časem jakkoliv poznamenáni. V současné době se podoba a využití tabule mění, efekt ale zůstává nezměněn.

Již jsme nastínili, že jejím účelem je být k dispozici pro písemný záznam či náčrt grafů aj. Je tedy logické, že tato pomůcka slouží v procesu edukace již od paměti a že se s jejím použitím setkáme i v mimoškolním prostředí, což považujeme z dnešního moderního přístupu za nutné zdůraznit, neboť provázanost edukačních činností s praktickým využitím nabytých poznatků a kompetencí je v dnešní „Ervépé éře“ považováno za cíl klíčový. Proto zde uvedme fakt, že tabule, byť kamenné, se užívaly již v období pravěku, a nejspíše se lze domnívat, že i samotný Chamurapiho zákoník byl psán na hliněné destičky, které lze z určitého hlediska prohlásit za předchůdkyně školní tabule. Pochopitelně jako při každé lidské činnosti i ve vývoji tabule došlo k různým vývojovým odchylkám – aberacím –, které se posléze ukázaly být pro zápis a náčrt nevhodné a byly brzy vystřídány. Hlavním problémem nebyla ani tak kvalita materiálu, jako spíše přílišná distance případných čtenářů. Za všechny vývojové odchylky jmenujme hedvábí v Číně, papyrus v Egyptě či pergamenové svitky ve středověké Evropě. Dovolíme si poznamenat, že jsme toho názoru, že i papír jako psací podklad je takovou aberací, neboť z mluvčího činí pouhého pisatele a z posluchače čtenáře, ale jeho neustálé přežívání je způsobeno jednak velmi silnou lobby – knihtisk je připisován Němcům a vznik papíru Číňanům, tedy etnickým skupinám, které se nejdříve dostaly až na Pražský hrad, a jednak také jeho zcela zbytečným využíváním různými staromilci, kteří v dnešní době, nedej Bože, čtou knihy či se jinak papírem obklopují: bezdomovci-sběrači papíru. Stranou našich úvah potom necháváme kolegy, kteří si tisknou každý email či seminární práci, neboť ty považujeme za vývojovou odchylku taktéž.

Spolu s rozšířením školní docházky na všechny společenské třídy – prosíme nezaměňovat třídy Marxovy s třídami školními – došlo také k masovému nárůstu spotřeby dřeva na výrobu tabulí. Tento proces vyvrcholil ve století dvacátém, kdy spolu s rovností tříd měla přijít také rovnost tabulí, čímž pádem jsme jednoduše docílili toho, že v intencích moderní pedagogiky byly zavedeny dvoukřídlé tabule do všech koutů naší vlasti. O propojenosti didaktiky a pedagogiky s dalšími vědami svědčí zde zavedená „hmyzí nomenklatura“, která se pro tento rozšířený typ tabule používá.

Od 70. let minulého století docházelo v Evropě k postupnému uvědomování si důležitosti ekologie. V českém prostředí se tato ideologie naplno prosadila v 90. letech a posléze v první dekádě 21. století. V edukačním procesu tak došlo ke zvratu, který má za následek postupné upouštění od využívání školních tabulí v edukačním procesu. Masivní ekologické protesty, kdy se členové strany Zelených a dalších ekologických hnutí přivazovali k tabulím ve školách a demonstrativně si rvali křídou do úst se slovy „Vraťme vápno přírodě“ nebo „Stromy jsou taky lidé“, způsobily, že tyto dřevěné tabule jsou stále častěji

nahrazovány stroji v podobě tzv. interaktivních tabulí. Tyto podle našeho názoru skýtají řadu výhod a v součinnosti s jinými moderními materiálně-didaktickými prostředky jako dataprojektor či „eplťiví“ jsou vítanou pomůckou v nově pojatém edukačním procesu. Zde jsou důvody:

1. EKOLOGICKÉ. Vzhledem k nařízení Evropské unie č. 164587931025 z roku 2001 o používání interaktivních tabulí a k nařízení stejné instituce č. 7958439874682155 z roku 2002 o výrobě a užití psacích potřeb – fixů doplňujících interaktivní tabule se rapidně snížila těžba dřeva a vápence. Bohužel studie o využití elektrické energie při používání interaktivních tabulí v českém prostředí zatím chybí, ale poněvadž jsme přesvědčeni, že moudří ředitelé škol používají v souladu s nařízením Evropské unie č. 5968712357317 z roku 2011 pouze úsporné žárovky do případných dataprojektorů, je spotřeba elektrické energie minimální.

2. INTERAKTIVNÍ. Tato definice kruhem nám umožňuje se zaměřit na multidisciplinární využití takovýchto tabulí. Lze je použít nejen pro dříve zmíněné náčrty grafů nebo zápis slov, nýbrž je vhodné je použít pro promítání videí, filmů, hudby apod., což pochopitelně šetří pedagogův čas s přípravou a zároveň také samotné hlasivky ve výuce, leda by chtěl promítanou látku přeřvat. Interaktivnost je také pozitivní ve vztahu k dnešním dětem. Tyto ve velkém měřítku trpí hyperaktivitou a koncentrace na jednu probíranou látku jim činí neskonale potíže, proto současné pouštění videí, přetahování obrázku a výklad učitele může žákům pomoci ke snazšímu uchopení látky. Těžko si představit, jak zaostalý tradiční učitel pravou rukou píše, levou kreslí, do toho zpívá a nohama předvádí divadlo. Pokrok nezastavíš.

3. ZJEDNODUŠENÍ samotného psacího procesu a s ním spojené výuky písma na školách. Dlouhou dobu slyšíme mezi odbornou veřejností i pedagogicko-didaktickými pracovníky vysokých škol volání po zjednodušení dnešního písma a na některých základních školách se dokonce již dnes vyučuje písmo nové tzv. Gomenyja Zgribd, které je jednodušší, z čehož lze dovodit, že naše jednodušší děti víc baví, čímž je základní cíl moderní pedagogiky naplněn. Nicméně jsme přesvědčeni, že vývoj půjde ještě dále a že se edukační proces postupně odkloní i od výše zmíněného písma a bude se psát pouze pomocí „kliků na myšku“. Vzhledem k neustále upadající schopnosti uvažovat bude následná výuka, moderně edukace, a její ověřování, moderně evaluace, probíhat pouze pomocí uzavřených otázek, na které bude možno odpovědět buď ano – jeden klik, nebo ne – dva kliky. Tím bude cíl moderní pedagogiky po zábavě a zjednodušení naplněn stoprocentně.

Za zatím jedinou nevýhodu, byť vážnou, považujeme fakt, že interaktivní tabule jsou dosud pouze bílé, čímž nenaplňují připravované nařízení Evropské unie č. 5899871369749 z roku 2016 o politické korektnosti ve školách, ale jsme přesvědčeni, že výrobci rychle zareagují také na tento nový požadavek a kromě možného dopárování tabulí tmavou nabídnou i tabule hrající všemi barvami. Vzlyky kolegy němčináře, že byl zvyklý zkoušet slovíčka tak, že děti postavil tzv. „za tabulí“, prohlašujeme za zpátečnické.

Dr. Michael Servantes
katedra romanistiky
Filozofická fakulta OU

ZKRÁCENÍ ŠKOLNÍ VÝUKY NÁVRHY A PERSPEKTIVY

V poslední době se často navrhuje, aby byl začátek výuky posunut na pozdější hodinu, nejlépe na 9:00, případně 10:00. Musím říct, že toto je výborný nápad. Seriózní výzkumy předních i zadních vědců se shodly, že se děti v prvních dvou hodinách nesoustředí na výuku a proberou se teprve v průběhu třetí. Zřejmě je to hlavním důvodem, proč přicházejí na vysoké školy úplně blbě. Navrhují, aby výuka začínala v 9:30 a trvala maximálně do 11, neboť pak už mají děti hlad a na výuku se opět přestávají soustředit. Po obědě bych doporučoval děti výukou vůbec neobtěžovat, aby jim dobře trávilo. Odpoledne je tradičně prostorem pro volnočasové aktivity. Od počítače a televize by je už stejně zpátky do školy nikdo nedostal.

Samozřejmě má tento návrh určité slabiny, kterých jsem si plně vědom. Za prvé se mírně sníží počet vyučovacích hodin. Bude tedy zapotřebí odpovídajícím způsobem prodloužit délku studia, tzv. hodinová vertikálnost se promění v hodinovou horizontalitu. Na základní a střední škole by stačilo studovat jen asi o 2

CO SE TO STALO ČEŠTINĚ?

Tak si říkám - co je na tom k smíchu, když kudy chodím, tudy slyším pláč své mateřštiny? Ale na druhé straně – komu se svěřit s těmi drastickými zážitky než satirickému časopisu? Cožpak by je uneslo nějaké solidní médium? Propadá se nám, propadá naše matička až do nehlubší žumpy, takže je její pláč sotva slyšitelný a mnozí jej zdá se už vůbec nevnímají.

Na příšerný jazyk našich studentů si samozřejmě všichni stěžujeme při každém setkání, cesty k nápravě hledáme úplně marně. Holt jsou to ty donkichotské větrné mlýny, s nimiž se pošetile snažíme bojovat. Ale kdyby se to týkalo jen těch studentů, řekneme si – přišli, odejdou, čert s nimi, nechť se domlouvají dál tou svojí esemeskovou hatmatilkou. Ono se to totiž týká i nás pedagogů. Nejmenovaný adept doktorského titulu napíše po stránce odborné skvělou disertaci. Má jen drobnou chybičku – v oponentském posudku se dočtete, že recenzent nalezl na každé stránce tucet překlepů, hrubek, nadbytečných čárek a jiných urážek mateřského jazyka. Byl to starší pán, takže je všechny pečlivě tužkou označil. Dívám se na to – volám onomu mladíkovi (dnes už je několik let vysokoškolským učitelem) – proboha, co to má znamenat? A on mi klidně odpoví – ale já jsem kolegovi češtináři zaplatil za jazykovou korekturu! Co si z toho mám vybrat – je lhář on, nebo se ten češtinář na to vykašlal a vzal s klidem honorář? A nebo – proboha – a ta myšlenka už mi dlouho nedává spát – že by už neznali česky ani češtináři? Ano, už dlouho ve mně hlodá podezření, že hlavně ti středoškolská, na něž se pravidelně odvolávají moji diplomanti, že jejich práci četli, jsou buď lempli nebo neznámkové. Ale samozřejmě za mnohé oni sami nemohou, „českého jazyka kazitelé lítí“ (pardon, pane K.H.B.) jsou i mimo střední školy. Bezesporu k nim patří esemesky psané bez diakritiky a bez ohledu na jakákoliv pravidla. Ještě více a příčinlivěji sociální sítě. Vůbec styl práce nás všech s počítačem. Kdysi bylo dobrým zvykem, že text pracně vydatlovaný na psacím stroji a doplněný mnoha poznámkami

až 3 roky déle (delší prodloužení by podle nás vědomostní úroveň maturanta stejně nezvyšilo). Obtížněji se bude řešit studium na vysoké škole: už dnes je běžné, že student absolvuje tříletý obor za 4–5 let; magisterské studium potrvá 6–7 let. Doporučoval bych proto magisterské studium rozšířit na dvojnásobek řádného, tj. na minimálně 10 let.

Znamená to, že vysokoškolské studium by začínalo zhruba ve 25 a končilo asi ve 35 letech, s doktorským studiem ve 42 letech. Tím se produktivní věk zkrátí na nějakých 20–25 let, takže naše děti už zaplatpánbůh nebudou zatíženy oním dlouhým, úmorným a trapným obdobím upocenosti a upachtěnosti. Samozřejmě se zároveň zmenší počet pracujících, takže ti, co dělají, budou muset nahradit chybějící práci svých „chybějících“ spolupracovníků. Do práce bude třeba chodit v 6 ráno a končit v 10 večer. Jelikož jsou děti v civilizovaném světě ekonomicky neproduktivní skupinou stejně jako důchodci a jelikož naši rádoby humanisté nedovolí, aby svými jemnými, buclatými prstíčky rozvazovaly zadrželé uzly v čínské továrně na silonová trička, budeme jim garantovat bezstarostné štěstí po celé jejich čtyřicetileté dětství.

Herr Deck!

a vpisy si člověk vytiskl, srovnal a několikrát pečlivě přečetl.

A dnes – co nejrychleji vyfukat a bez jakékoliv korektury poslat dál – ať si s tím čtenář poradí, třeba se i pobaví. Ba jsou mezi studenty i takoví, kteří (alespoň jak tvrdí) si po sobě text pečlivě přečetli a vše opravili. Jenže počítač je přece blbec, tu opravenou verzi si ponechá, pokud možno uloží tam, kde už ji pisatel nikdy nenajde a odešle některou z předcházejících neopravených verzí. Nebo si nastavíte kontrolu pravopisu – a ejhle, ona vám opraví nejen zjevné chyby, ale i původně správně vyfukaná jména, názvy, ponechá samozřejmě velké písmeno po tečce za řadovou číslovkou a podobně.

Mám pocit, že se stávám oblíbenou obětí svého brusičství, a to nejen u studentů naší alma mater. Tuhle mi přistála na stole s úpěnlivou žádostí o posouzení pětisetstránková rigorózní práce ze spřátelené univerzity – sotva to otevřu, smíchy jsem se málem rozsypala! I/y na mne vyskakuje bez ladu a skladu z každého odstavce, interpunkce tak důkladná, že je z tenkého papíru téměř řešeto, složené věty dávají někdy až zcela tajemný, kouzelný smysl-nesmysl. Velká písmena buď úplně naopak, nebo ještě lépe střídavě – tu je třeba protektorát s velkým, tu zase s malým písmenem – asi podle nálady pisatele. Nebo že by se řídil ještě stále poválečným pravidlem, že němec je zlý, proto jej budeme psát zásadně s malým „n“? Těžko říci. I já jsem jako blázen opravila všechny chyby v tom vedle, abych je pak vrátila s tím, že jsem ochotna opakovat pouze práce napsané česky.

Asi si řeknete stejně jako já – dá se s tím vůbec něco udělat? Když se na nás navíc valí podobné hrůzy z tištěných i elektronických médií, vsudy přítomných reklam a plakátů, z knih přeložených do nějakého nového jazyka, jen těžko srovnatelného se spisovnou češtinou? Tak babo rad! Ostatně schválně - kolik chyb najdete v tomto textu?

* Pozn.: Korektor se tímto distancuje ode všech chyb, na něž řádně upozornil, neboť v této podobě byly zamýšleny autorkou. Čert aby vzal takovouhle práci!

Vaše Brusička

SPLAŠENÝ PEGAS

TCHOŘOVA ČINNOST

Jako ředitel měl tchoř vykazovat určitou manažerskou práci. Získal pro školu onen „žabin projekt“, který spočíval ve vytváření tzv. šablon. Jednalo se o technologicky vytvořené pracovní listy, které se daly použít na interaktivních tabulích, jež se z grantu pořizovaly rovněž. Tabule byly fajn. Starší pedagogové se s nimi sice obtížně sžívali, ale pro mladé a pro žáky byly zajímavé a dalo se s nimi hezky hrát. Horší to bylo se šablonami. Každý pedagog dostal za úkol vypracovat určitý počet šablon podle svých předmětů mimo pracovní dobu a bez odměny. Samozřejmě že pedagogové remcali, ale nepomohli si tím. Tchoř jim vysvětlil, že odměny z grantu platit nemůže. Na odměny pro svini a baziliška se ovšem prostředky našly vždycky. Celá tchořova manažerská činnost spočívala ve stylu práce, který získal ještě v dřevních časech za totality zvířat s červenou knížečkou. Vůbec se tím netajil, naopak zdůrazňoval, že je malým diktátorem. Snažil se mezi podřízenými šířit strach, čímž si chtěl udržet pořádek. Na poradách nezapomněl říct, že každý pedagog je nahraditelný, stačí si najít tři důvody pro jeho vyhození. Taky za každou maličkost udělal konkrétnímu pedagogovi zápis, jenž pak mohl využít jako důvod k propuštění.

Zatímco na jedné straně hrozil propuštěním, na druhé přiváděl do školy nové učitele. Což o to, učitelé některých předmětů byli skutečně potřební, ale kdo ví, zda se za tím neskrývala snaha rozmělnit odpor podřízených. Nově příchozí byli samozřejmě tchoři vděční za práci a do situace ve škole zatím neprošli, takže nebyli proti němu. A kdo nebyl proti tchoři, byl s ním. Navíc příchody nových učitelů budily strach v pedagogickém sboru, že někdo bude muset z kola ven. Tím tchoř snižoval odpor bojácných zvířátek na minimum. A že těch strašpytlů ve škole bylo...

Nespokojenost pedagogického sboru stoupala. Nepřispěl k tomu závěr školního měsíce, při němž tchoř pronesl památeční větu: „Chtěl bych poděkovat svini, panu doktoru baziliškovi a ostatním pedagogům za jejich práci.“

Po tomto prohlášení bylo těžké najít někoho z „ostatních“, kdo by se nenaštval, ale pasivní křoví zůstávalo pasivním nadále. Byli to povětšinou lidé, kteří prožili podstatnou část svého života podobně jako ředitel za totality červených a byli tím poznamenáni. Někteří velmi nadávali na bývalý režim, velebili současnost a dokonce volili modrou stranu, ale z osobních svobod dovedli využívat jen právo volit a existovat. V tom podle nich spočívala svoboda, takže když na ně někdo zhurta zahulákal, místo aktivního odporu se skrčili do své ulity, drželi tlamy a nimali se v pitominkách jako nástěnky, blahopřání kolegům apod. Zkrátka vrátili se zpět do totality. Už jen oslavy Velké říjnové dřevní revoluce jim scházely. Svou pasivitu omlouvali tím, že mají jen pár měsíců do důchodu a že by ve svém věku obtížně sháněli jinou práci. Měli vlastně pravdu, práce se v lese sháněla těžko i mladším a perspektivnějším. Na druhou stranu je obtížné pochopit, proč některým z nich svoboda tak imponovala.

Tchoř dovedl se strachem svých podřízených dobře nakládat, ale sám taky strachem trpěl. Báł se o svůj post a s ním se báli svine a bazilišek. Tchoř neměl do důchodu daleko, ale tajně počítal s tím, že by se na ředitelském postu mohl udržet déle. Všichni tři díky tomu byli u koryta a žrali, s prominutím, no... jako lidé. Tchořův strach byl normální nemocí z povolání. Příliš dlouho byl politikem a jeho paranoia dosahovala vrcholu. Ve všech kritikách viděl jenom protivníky, kteří se chtějí dostat na jeho místo. Netvrdím, že neměl částečně pravdu, ale přeháněl jako všichni politici. Přestože jeho oranžová strana se vychloukala starostmi o pracující lid, školní odbory považoval tchoř od počátku za úhlavního nepřítele, s nímž se nevyjednává, jenom se mu diktují podmínky. Něco jako spoluúčast pracujících na rozhodování šlo zcela nad jeho chápání, protože ideologii strany vnímal především jako prostředek k dosažení moci, ne jako program, kterým by se měl řídit. Strana a její moc mu byla nade vše. Vlk a skunk věděli dobře, koho si vybrali – poslušného a mlčenlivého vykonavatele svých příkazů.

VLK A SKUNK PŘEVLEKAJÍ KŮŽE

Pod tchořem se poprvé zatřásla židle ve chvíli, kdy vlk a skunk odstoupili z rady zvířat. Jejich případ nebyl ničím novým a skoro se mi nechce ani věřit, že pro takovou „maličkost“ opustili svá teplá místa. V údržbě lesa, kterou měli v podstatě pod svými drápy, si rozdělávali fiktivní zakázky, díky nimž si přišli na asi 10 milionů, ale údajně až na 40 milionů. Nevím, nesvítí jsem jim při tom, ale těžko troškařili jen s 10 miliony. Ať už to bylo, kolik chtěli, vlk a skunk se poroučeli a oba dokonce opustili oranžovou stranu. Rozhodně se nekáli ze svého hříchu, jen v jejich straně díky této „maličkosti“ získalo navrch jiné křídlo, a proto již mezi oranžovými neviděli prostor, ze kterého by měli nějaký prospěch.

Své kroky okamžitě nasměrovali do jiných skupin, které je přijaly, světe div se, s otevřenou náručí. Vlk přešel do červené skupiny, jež v lese dlouho totalitně vládla, ale po jejím svržení zůstala normální skupinou a měla stabilní podporu zvířat, která nezmoudřela ani po 40 měsících její vlády. Říká se, chytrému napověz, hloupého trkni. Opravdu nevím, co by se muselo stát voličům červené skupiny, aby zmoudřeli. Trkání nepomohlo. Skunk se přesunul do poměrně čerstvě existující

cí skupiny, která se nazvala po bývalém předsedovi oranžové grupy. Jelikož oranžová partaj už ho nechtěla, odešel objímat stromy a slopat nektar, ale objevilo se několik bláznů, kteří zrovna neměli po ruce žádnou sektu, a tak si ho vybrali za boha. Vytvořili stranu, nazvali ji po něm a přijali skunka, protože zloděje jeho formátu si nemohli nechat ujít. Červení ostatně udělali totéž, i když se navenek přetvařovali, že pro své voliče chtějí jen samé dobro a sociální jistoty. Obě skupiny volila hlavně ta zvířata, která nejvíce nadávala na zloděje u moci. Čert ví, kde se v nich ta hloupost brala.

Tchoř zareagoval na politické změny velmi rychle. Vzal si skartovačku a začal se zamykat ve své noře. Jeho věrnost, poslušnost a mlčenlivost byla zase jednou vlku a skunkovi prospěšná. Důležité materiály o jejich zlodějně zajížděly jeden po druhém do řezačky, která nekompromisně drtila důkaz za důkazem. Kauza vyšuměla. Složení rady se nezměnilo, stále v něm nejvíce pařezů měla zvířata z oranžové strany, ale už ne zcela nakloněná tchoři. Jeho pozici už nikdo významný nedržel, takže mu pomáhala jen oranžová knížečka, ale musel se držet sám a dělal to stejným způsobem, na jaký byl po léta zvyklý – zastrašováním a vyhrožováním.

Herr Deck!

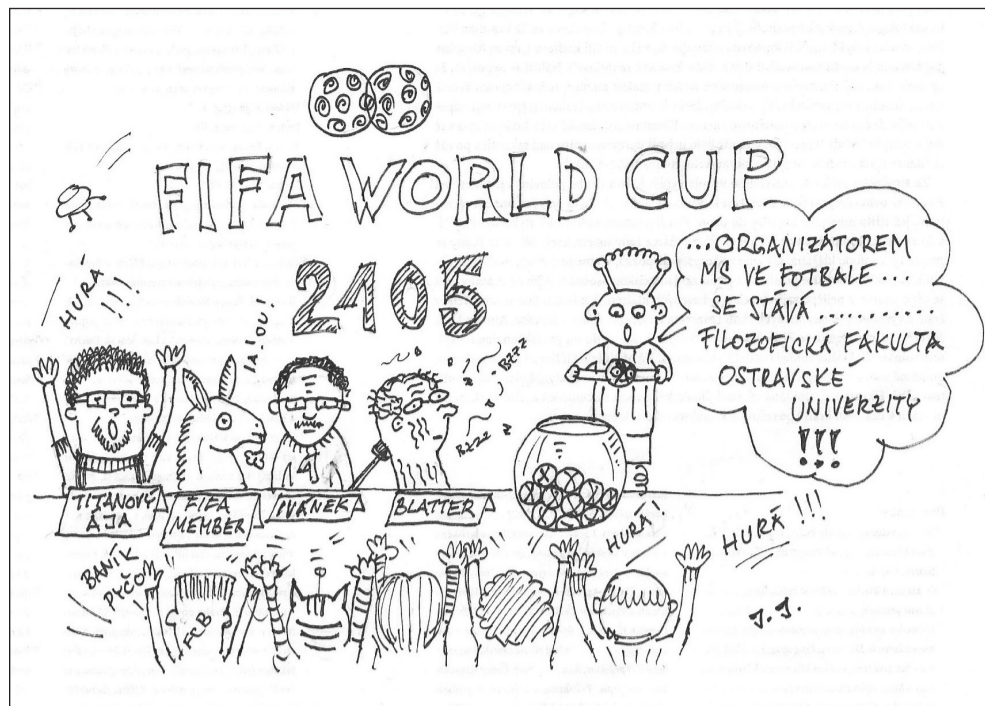

VZOR ŘÁDNÉHO VYPLNĚNÍ ZPRÁVY ZE SLUŽEBNÍ CESTY PRACOVNÍKŮ FF OU

Na základě zápisu z KD FF OU ze dne 18. 3. 2016, kde je výslovně uvedena nutnost bližší konkretizace účastníků jednání, témat, vztahu k projektu, zasíláme tento příklad řádného vyplnění zprávy ze služební cesty.

Při vstupu do budovy Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy v 9:38 jsem nejprve slušně pozdravil přítomného vrátného, jehož jméno (Miroslav Novák) jsem si zapsal do deníčku pro účely vyplnění této zprávy. Pozdrav jakož i následné vyptávání se vrátného na jméno mi zabraly asi 2 minuty. Poté jsem stoupal do 1. patra, kde jsem měl v místnosti č. 201 jednání zahraniční komise MŠMT, kde byli přítomni tito lidé, jež uvádím bez titulů: František Vomáčka, Bohumila Vopěrová, Vlastimil Hladký, Jan Všechnálek, Anastázie Břítká, Matěj Zelený a nová členka etnické menšiny. Po zapsání jmen do deníčku jsme jednali o možnostech vzájemného kulturního obohacování v rámci mezinárodní mobility Mohamedus+. Toto jednání trvalo dvě hodiny. Po jeho skončení jsem si zašel na toaletu, kde jsem narazil na močícího náměstka ministra, kterého jsem se okamžitě optal na jméno (Luděk Petržela, močení – i s přerušením kvůli zaznamenání jména do deníčku – trvalo cca 1,5 minuty). Po opuštění budovy jsem nastoupil do tramvaje č. 9. Aniž jsem si sedl, zmocnila se mě hrůza z přísného pohledu paní tajemnice a obíhal jsem jednotlivé cestující, jejichž jména jsem si poctivě zaznamenával (viz příloha této zprávy). Vyčerpán nenávisnými pohledy Pražanů, kteří si mě pletli s blbě vycvičeným příslušníkem Burešovy tajné bezpečnosti (pozitivně se na mě zadíval jen pán v baloňáku, který žvýkal dobře pocukrovanou koblihu), jsem dorazil na poslední chvíli na Hlavní nádraží v Praze a spěchal na nástupiště. Vzhledem k okolnostem jsem nebyl schopen zaznamenat všechna jména lidí, mezi kterými jsem kličkoval, čímž se paní tajemnici omlouvám. Ale stewardy z Regia v deníčku mám.

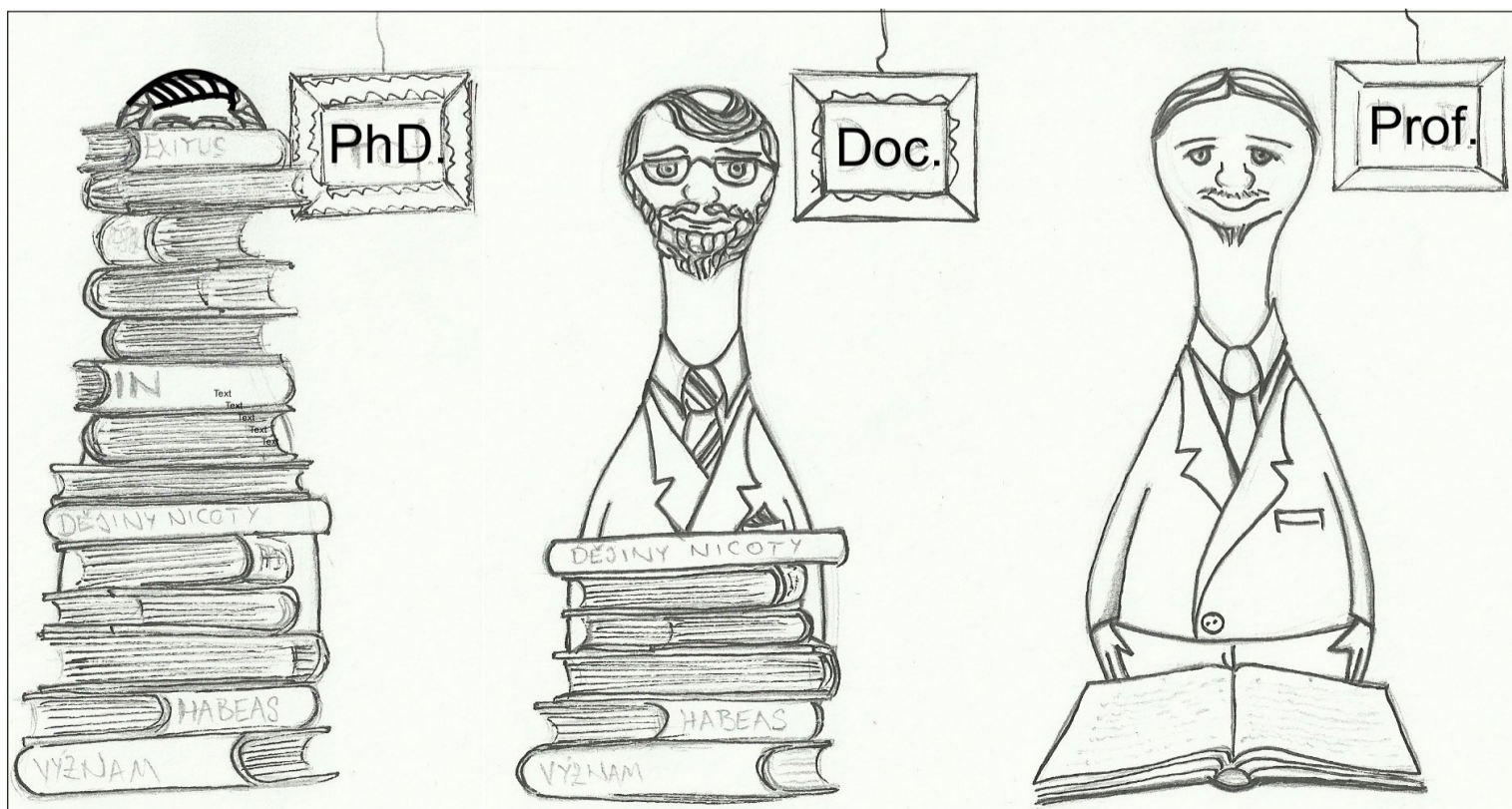
Dr. Michael Servantes
katedra romanistiky
Filozofická fakulta OU

FAKT BEZPEČNĚ

Je mi vskutku bezpečně, když se setkávám se spoustou černě, různobarevně zeleně anebo jinak barevně odlišených či neodlišených, rozhodně však uniformovaných lidí, spoluobčanů, kteří s nebyvalým zájmem dohlíží na pořádek a na to, aby se občané nijakým způsobem nepřečinili proti daným společenským pravidlům, vyhláškám, zákonům, a kteří k tomu mají nejen dostatečnou kompetenci, danou zákonem, ale konečně i účinné donucovací prostředky, jakými už nejsou pouze obušky a pěsti, ale i nejrůznější poloautomatické a automatické stříelné zbraně a spousty dalších vycytávek. I já se chci cítit bezpečně a chci mít ten pocit, že když bude třeba, tito „uniformníci“ zasáhnou v můj a nejen v můj prospěch. Ta představa, že vyjdu na ulici, kde někdo třeba v neděli kolem deváté ráno začne z jakéhokoliv důvodu střílet a já bych neměl na svou obranu ani jednoho plně vyzbrojeného „uniformníka“, mě upřímně děsí. Ale co víc. Můj pocit bezpečnosti vzrůstá okamžitě v každou chvíli, kdy vidím alespoň jednoho z nich, protože vím, že jsou vždy a všech okolností ochotni zakročit. Oni vidí a vědí, která pravidla, vyhlášky a zákony jsou přestupována, a co víc, dokonce vědí i co s tím dělat. A tak je mi jasné, že zaparkuje-li někdo tam, kde se to nemá, bude potrestán. Že překročí-li někdo rychlost, přijde dříve nebo později trest „uniformníkův“. Stejně tak když mi někdo bude hulákat pod oknem, pouštět nahlas hudbu, dělat jakýkoliv nepřijemný hluk, když mě kdokoliv přepadne, okrade, zaskočí v nestřežené situaci a zneužije svého postavení ke svému prospěchu, čímžto mi přivodí jakoukoliv újmu, někde nablízku bude „uniformník“ a ten jej ztrestá. Rovněž vím, že budu-li omylem třeba jen přecházet na červenou, ihned budu řádně upozorněn na tuto svou nesmyslnou chybu a zřejmě si to dopřítště dobře zapamatuji, k čemuž slouží samozřejmě memorovací pomůcka, jakou je menší či větší finanční obnos, případně dostatečně přiměřené omezení volného pohybu. Samozřejmě, pokud mi nebude roztomile domluveno, což se mi však z nějakého důvodu nestává. Ale to je dobře, mohl bych totiž napříště zapomenout tak jako mnozí jiní. Některé věci se prostě nedělají a je třeba nadšeně přijímat rady „uniformníkův“. Kdyby jich nebylo, nevěděli bychom, jak se máme chovat, co a kdy dělat a co a kdy nedělat, neustále bychom naráželi na nejrůznější komplikace, které bychom nebyli s to vyřešit, byli bychom ztraceni v různých úskalích nejen společenského života, ale vůbec v tom příliš rozlehlém světě, který nás obklopuje, na nás neustále doráží a před kterým nás „uniformníci“ tak pilně chrání. I proto je třeba, aby počty nejrůznějších „uniformníkův“ rostly. Časem, a ta budoucnost je snad bližší než vzdálenější, budeme mít „uniformníkův“ mnohem, mnohem víc a nevidím důvod, proč by každý nemohl mít jednoho svého. Takového kamarádského „uniformníka“, který nás nejen ochrání před vším „zlým“, ale ještě nám pomůže, když nebudeme vědět, a protože to bude náš nejbližší přítel, zvolí pro nás i přiměřený trest. To bude svět teprve krásný, nastane celosvětový klid a mír a všechno bude konečně dávat dokonalý a jednoznačný smysl, všechno bude fakt bezpečně.

V.B.

ZASRÁNO

ZEMAN JE BUCH!

Měli by jste vic psat o tem Zemanovi. Ale fakt. Byl sem za nim se podivat na tem Albertově a musim říct, že je to fakt dobrý prezident. Já ho mam rad, bo jsem tež tak opožďeny. Na Albertov mam pěkne vzpominky, bo sem tam teho 17. listopadu služil a dostali sme pak pěkne připlatky. Aj sem se tam potkal z nějakymi sudruhami a spolu zme se zanadavali na tych muslimuv. Ale pan prezident říkal,

že mame byt tolerantni k luďom, co maju iny nazor, a tak sem si řeknul, že odteraz budu tolerantni aj k tym luďom, co na tych muslimuv nenadavaju. Bo si myslim, že aj oni maju pravo nēnadavať, ale stejnak si myslím, že by taci cypi měli dostať obuchem mezi lopatky, jak nas učil velitel. Ale když mi Zeman tak promluvil do duše, tož ja sem musel uznať, že zas ma pravdu.

Zdař buch!
Gustek Kacabaja

OTEVŘENÝ DOPIS KANCLÉŘCE MERKELOVÉ

Nevpouštějte nám sem uprchlíky!!!

Paní kanclérko, chápu, že máte teď hodně starostí, ale rád bych Vás tímto listem poprosil, abyste nás nenutila převzít nějaké uprchlíky. Lid český se tomu brání a není se čemu divit. Víte, Vy žijete v zemi, kde většina obyvatel má tzv. západní mentalitu, ale od Česka na východ už převažuje tzv. východní mentalita. Jelikož uprchlíci pocházejí také z východu a jejich mentalita je našim obyvatelům velmi podobná, není se čemu divit, že je tady nechceme. Uprchlíci jsou totiž konkurencí. Naši „Syřané“ (míním všechny ty, co hlasitě křičí proti EU, uprchlíkům a USA) se bojí, že by je ti praví Syřané zcela v tomto státě nahradili, takže by museli na Sibiř. Určitě by jim nevdalo jít za svými slovanskými bratry, jimž se mentalitně velmi podobají, ale Rusko je už přelidněné, což dokazuje okupováním a útočením na nová území, a proto by našim „Syřanům“ nezbylo nic jiného než tajga. Podobností mezi našimi a cizími Syřany (či muslimy vůbec) je více, např. radikalismus, obliba autorit,

ochota jim naslouchat, i kdyby říkaly sebevětší bláboly, sebestřednost (většinou vztahují muslimské útoky na sebe samé a tvrdí, že jim (!) jsou podřezávány krky), naprostá neschopnost sebereflexe a empatie. Asi nejpodobnější si jsou ve zbabělosti. Naši protestující sice vehementně vyřvávají na ulicích a dokonce střílejí ze zbraní, ale vede je strach, což sami přiznávají. Podobně islámští radikálové jsou většinou velmi zbabělí. Zabít někoho, kdo se nemůže bránit, je vrcholem zbabělosti. Vůbec nejvíce se všichni „z východu“ bojí svobody. Nechtějí svobodu, protože jsou tak hloupí, že si myslí, že svoboda se kupuje v supermarketu tehdy, když člověku dojde a právě jí k čemusi potřebuje. Nespojují s ní žádné povinnosti, jen vlastní práva. Mají z ní větší strach než z knuty diktátora, jelikož je pro ně úlevou, že si utrpení nezpůsobili sami. Zkrátka - mohou-li vlastní neschopnost svěst na nějakého „gospodina“, je jim fajn.

Snad jsem tedy, paní kanclérko, vysvětlil, že u nás už je Syřanů příliš mnoho a další se sem nevlezou. v roce 1989 se také nám přihodila svoboda a rádi ji vrátíme každému, kdo se o ni přihlásí.

Alles Gutte,
věčný student psychologie Hugo Smělý

DŽOUK

